

COLLEEN
HOOVER

Μετανιώνοντας

ΓΙΑ
ΣΕΝΑ

μετάφραση
Νέλλα Γιατράκου

διόπτρα

*Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο
στην εκπληκτική και συναρπαστική Σκάρλετ Ρέινολντς.
Ανυπομονώ να νιώσει ο κόσμος την επίδρασή σου.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Μόργκαν

Αναρωτιέμαι αν οι άνθρωποι είναι τα μόνα ζωντανά πλάσματα που νιώθουν κενό μέσα τους. Δεν καταλαβαίνω πώς μπορεί το σώμα μου να είναι γεμάτο με οστά, μυς, αίμα και όργανα, αλλά παρ' όλα αυτά μερικές φορές να νιώθω το στήθος μου τόσο κενό, ώστε, αν κάποιος ούρλιαζε μέσα στο στόμα μου, το ουρλιαχτό θα αντηχούσε μέσα μου. Αισθάνομαι έτσι εδώ και μερικές εβδομάδες. Ήλπιζα ότι θα περνούσε, γιατί έχω αρχίσει να ανησυχώ για τα αίτια αυτού του κενού. Έχω έναν υπέροχο φίλο, με τον οποίο βγαίνω εδώ και σχεδόν δύο χρόνια. Κι αν εξαιρέσω τις στιγμές έντονης εφηβικής ανωριμότητας του Κρις (που τροφοδοτούνται κυρίως από το αλκοόλ), έχει ό,τι θέλω σε ένα αγόρι. Είναι αστείος, ελκυστικός, αγαπάει τη μητέρα του, έχει στόχους. Δεν καταλαβαίνω πώς θα μπορούσε να είναι η αιτία αυτού του συναισθήματος.

Και μετά είναι η Τζένι. Η μικρή μου αδελφή – η καλύτερη μου φίλη. Αλλά ξέρω ότι δεν είναι η πηγή του κενού μου. Είναι η κύρια πηγή της ευτυχίας μου, παρόλο που είμαστε εντελώς αντίθετες. Είναι εξωστρεφής, αυθόρμητη και φωνακλού και έχει ένα γέλιο για το οποίο θα σκότωνα. Εγώ είμαι πιο ήσυχη από εκείνη και τις περισσότερες φορές το γέλιο μου είναι βεβιασμένο.

Το προσωπικό μας αστείο είναι ότι είμαστε τόσο διαφορετικές, που, αν δεν ήμαστε αδελφές, θα μισούσαμε η μία την άλλη. Θα με έβρισκε βαρετή και εγώ θα την έβρισκα ενοχλητική, αλλά επειδή είμαστε αδελφές και έχουμε μόνο δώδεκα μήνες διαφορά, οι διαφορές μας λειτουργούν θετικά. Έχουμε στιγμές έντασης, αλλά ποτέ δεν αφήνουμε μια διαφωνία να τελειώσει χωρίς να βρούμε λύση. Και όσο μεγαλώνουμε, τόσο λιγότερο μαλώνουμε και τόσο περισσότερο κάνουμε παρέα. Ειδικά τώρα που βγαίνει με τον καλύτερο φίλο του Κρις, τον Τζόνα. Όταν δεν κοιμόμαστε, οι τέσσερις μας περνάμε όλες σχεδόν τις ώρες μας μαζί από τότε που ο Κρις και ο Τζόνα αποφοίτησαν από το λύκειο τον περασμένο μήνα.

Η μητέρα μου θα μπορούσε να είναι η αιτία της πρόσφατης διάθεσής μου, αλλά αυτό δεν θα ήταν λογικό. Η απουσία της δεν είναι κάτι καινούριο. Η αλήθεια είναι ότι πλέον την έχω συνηθίσει, οπότε, αν μη τι άλλο, έχω αποδεχτεί το γεγονός ότι η Τζένι κι εγώ δεν έχουμε φανεί πολύ τυχερές στο θέμα των γονιών. Δεν συμμετέχει στη ζωή μας από τότε που πέθανε ο πατέρας μας πριν από πέντε χρόνια. Τότε ένιωθα μεγαλύτερη πικρία, επειδή έπρεπε να είμαι γονιός της Τζένι. Αλλά όσο μεγαλώνω, τόσο λιγότερο με ενοχλεί το γεγονός ότι δεν είναι ο τύπος της μητέρας που ανακατεύεται στις ζωές μας, μας λέει τι ώρα να επιστρέψουμε ή νοιάζεται. Είναι ειλικρινά διασκεδαστικό να είσαι δεκαεπτά χρονών και να έχεις την ελευθερία που τα περισσότερα παιδιά της ηλικίας σου μόνο να ονειρευτούν μπορούν.

Δεν έχει συμβεί τίποτα στη ζωή μου πρόσφατα που να εξηγήσει αυτό το βαθύ κενό που νιώθω.

Ή ίσως να έχει συμβεί και να φοβάμαι να το παρατηρήσω.

«Μάντεψε», λέει η Τζένι. Είναι στη θέση του συνοδηγού. Ο Τζόνα οδηγεί και ο Κρις κι εγώ είμαστε στο πίσω κάθισμα.

Κοιτούσα έξω από το παράθυρο, απορροφημένη στις σκέψεις μου, έτσι σταματάω να σκέφτομαι και την κοιτάζω. Έχει γυρίσει στο κάθισμά της και κοιτάζει ενθουσιασμένη μία εμένα και μία τον Κρις. Είναι πολύ όμορφη απόψε. Δανείστηκε ένα από τα μάξι φορέματά μου και κράτησε την εμφάνισή της απλή με πολύ λίγο μακιγιάζ. Είναι εκπληκτική η διαφορά ανάμεσα στη δεκαπεντάχρονη Τζένι και στη δεκαεξάχρονη Τζένι. «Ο Χανκ είπε ότι μπορεί να μας βολέψει απόψε».

Ο Κρις σηκώνει το χέρι του και κολλάει πέντε με την Τζένι. Κοιτάζω πάλι έξω από το παράθυρο, χωρίς να είμαι σίγουρη αν μου αρέσει η τάση της να φτιάχνεται. Το έχω κάνει κι εγώ λίγες φορές – είναι αναμενόμενο με τη μητέρα που έχουμε.

Αλλά η Τζένι είναι μόλις δεκαέξι χρονών και παίρνει ό,τι μπορεί να βρει σε κάθε πάρτι που πηγαίνουμε. Αυτός είναι ο βασικός λόγος που δεν το κάνω εγώ, επειδή πάντα ένιωθα υπεύθυνη για εκείνη, αφού είμαι μεγαλύτερη και η μητέρα μας δεν βάζει κανένα όριο στις δραστηριότητές μας.

Μερικές φορές νιώθω ότι είμαι και η μπέιμπι σίτερ του Κρις. Ο μόνος σε αυτό το αυτοκίνητο που δεν χρειάζεται μπέιμπι σίτινγκ είναι ο Τζόνα, αλλά όχι επειδή δεν μεθάει ή δεν φτιάχνεται. Απλώς φαίνεται να διατηρεί ένα επίπεδο ωριμότητας, παρά τις όποιες ουσίες μπορεί να κυκλοφορούν στον οργανισμό του. Έχει μια από τις πιο σταθερές προσωπικότητες που έχω συναντήσει ποτέ. Είναι ήσυχος όταν είναι μεθυσμένος. Ήσυχος όταν είναι μαστουρωμένος. Ήσυχος όταν είναι χαρούμενος. Και με κάποιον τρόπο ακόμα πιο ήσυχος όταν είναι θυμωμένος.

Είναι ο καλύτερος φίλος του Κρις από τότε που ήταν παιδιά και οι δύο τους είναι η αρσενική μας εκδοχή, αλλά αντίστροφα. Ο Κρις και η Τζένι είναι η ζωή του πάρτι. Ο Τζόνα κι εγώ είμαστε οι αόρατοι βοηθοί.

Δεν με πειράζει καθόλου. Προτιμώ να στέκομαι στη γωνία

και να παρακολουθώ αθόρυβα τους άλλους, παρά να στέκομαι σε ένα τραπέζι στο κέντρο ενός δωματίου και να με παρακολουθούν οι άλλοι.

«Πόσο μακριά είναι αυτό το μέρος;» ρωτάει ο Τζόνα.

«Περίπου οχτώ χιλιόμετρα ακόμα», λέει ο Κρις. «Δεν είναι μακριά».

«Ίσως όχι μακριά από εδώ, αλλά μακριά από τα σπίτια μας. Ποιος θα οδηγήσει στην επιστροφή;» ρωτάει ο Τζόνα.

«Όχι εγώ!» λένε ταυτόχρονα η Τζένι και ο Κρις.

Ο Τζόνα με κοιτάζει μέσα από τον καθρέφτη του αυτοκινήτου. Τα βλέμματά μας συναντιούνται για μια στιγμή και μετά γνέφω. Γνέφει κι αυτός. Χωρίς καν να μιλήσουμε, συμφωνούμε ότι θα μείνουμε νηφάλιοι απόψε. Δεν ξέρω πώς το κάνουμε –επικοινωνούμε χωρίς να μιλάμε–, αλλά συμβαίνει πάντα αβίαστα. Ίσως επειδή μοιάζουμε πολύ, το μυαλό μας πολλές φορές συγχρονίζεται. Η Τζένι και ο Κρις δεν το καταλαβαίνουν. Δεν χρειάζεται να επικοινωνήσουν σιωπηλά με κανέναν, γιατί ό,τι θέλουν να πουν ξεφεύγει από τη γλώσσα τους, είτε πρέπει είτε όχι.

Ο Κρις μού πιάνει το χέρι για να μου τραβήξει την προσοχή. Μόλις τον κοιτάζω, με φιλάει. «Είσαι πολύ όμορφη απόψε», ψιθυρίζει.

Του χαμογελάω. «Σε ευχαριστώ. Κι εσύ δεν είσαι κακός».

«Θέλεις να μείνεις στο σπίτι μου απόψε;»

Το σκέφτομαι για ένα δευτερόλεπτο, αλλά η Τζένι γυρίζει πίσω και απαντάει για μένα. «Δεν μπορεί να με αφήσει μόνη μου απόψε. Είμαι ανήλικη και πρόκειται να περάσω τις επόμενες τέσσερις ώρες καταναλώνοντας πολύ αλκοόλ και ίσως μια παράνομη ουσία. Αν μείνει στο σπίτι σου, ποιος θα μου κρατάει τα μαλλιά ενώ θα κάνω εμετό το πρωί;»

Ο Κρις ανασηκώνει τους ώμους του. «Ο Τζόνα;»

Η Τζένι γελάει. «Ο Τζόνα έχει αυστηρούς γονείς, που τον θέλουν σπίτι τα μεσάνυχτα. Το ξέρεις αυτό».

«Ο Τζόνα μόλις αποφοίτησε από το λύκειο», λέει ο Κρις, μιλώντας για εκείνον σαν να μην τα ακούει όλα από το μπροστινό κάθισμα. «Για μια φορά θα πρέπει να φερθεί σαν άντρας και να μείνει έξω όλη νύχτα».

Όταν ο Κρις το λέει αυτό, ο Τζόνα σταματάει σε ένα βενζινάδικο. «Χρειάζεται κανείς τίποτα;» ρωτάει, αγνοώντας τη συζήτηση που έχει θέμα εκείνον.

«Ναι, θα προσπαθήσω να αγοράσω μπίρα», λέει ο Κρις, λύνοντας τη ζώνη του.

Αυτό με κάνει να γελάσω. «Είναι ολοφάνερο ότι είσαι δεκαοχτώ χρονών. Δεν πρόκειται να σου πουλήσουν μπίρα».

Ο Κρις μού χαμογελάει, εκλαμβάνοντας το σχόλιό μου ως πρόκληση. Βγαίνει από το αυτοκίνητο και ο Τζόνα πάει να βάλει βενζίνη. Απλώνω το χέρι μου στην κονσόλα και παίρνω μία από τις καραμέλες με γεύση καρπούζι που αφήνει πάντα ο Τζόνα. Το καρπούζι είναι η καλύτερη γεύση. Δεν καταλαβαίνω πώς μπορεί να το απεχθάνεται κάποιος, αλλά προφανώς αυτός το σιχαίνεται.

Η Τζένι λύνει τη ζώνη ασφαλείας και έρχεται στο πίσω κάθισμα μαζί μου. Μαζεύει τα πόδια της κάτω από το σώμα της και με κοιτάζει. «Νομίζω ότι απόψε θα κάνω σεξ με τον Τζόνα», λέει και τα μάτια της είναι γεμάτα σκανταλιά.

Για πρώτη φορά μετά από καιρό αισθάνομαι το στήθος μου γεμάτο, αλλά όχι με την καλή έννοια. Νιώθω σαν να έχει πλημμυρίσει με πηχτό νερό. Ίσως και λάσπη. «Μόλις έκλεισες τα δεκαέξι».

«Είμαι στην ίδια ηλικία που ήσουν όταν έκανες σεξ με τον Κρις για πρώτη φορά».

«Ναι, αλλά βγαίναμε περισσότερο από δύο μήνες. Και ακόμα

το μετανιώνω. Πόνεσε πολύ, κράτησε ένα λεπτό και μύριζε τεκίλα». Κάνω παύση, γιατί ακούστηκε σαν να αμφισβήτησα τις ικανότητες του φίλου μου. «Βελτιώθηκε».

Η Τζένι γελάει, αλλά μετά πέφτει πίσω στο κάθισμα αναστενάζοντας. «Νομίζω ότι είναι αξιέπαινο που άντεξα δύο μήνες».

Θέλω να γελάσω, γιατί δύο μήνες δεν είναι τίποτα. Θα προτιμούσα να περιμένει έναν ολόκληρο χρόνο. Ή πέντε.

Δεν ξέρω γιατί είμαι τόσο αντίθετη. Έχει δίκιο – ήμουν νεότερη από εκείνη όταν άρχισα να κάνω σεξ. Και αν πρόκειται να χάσει την παρθενιά της, τουλάχιστον θα είναι με κάποιον που ξέρω ότι είναι καλός άνθρωπος. Ο Τζόντα δεν την εκμεταλλεύτηκε ποτέ. Μάλιστα γνωρίζει την Τζένι εδώ και έναν ολόκληρο χρόνο και δεν έκανε καμία κίνηση μέχρι που έγινε δεκαέξι. Ήταν εκνευριστικό για εκείνη, αλλά κέρδισε τον σεβασμό μου.

Αναστενάζω. «Μια φορά χάνεις την παρθενιά σου, Τζένι. Δεν θέλω να συμβεί ενώ είσαι μεθυσμένη στο σπίτι ενός ξένου, στο κρεβάτι κάποιου άλλου».

Η Τζένι κουνάει το κεφάλι της, σαν να σκέφτεται πραγματικά αυτά που είπα. «Τότε ίσως θα μπορούσαμε να το κάνουμε στο αυτοκίνητό του».

Γελάω, όχι επειδή είναι αστείο, αλλά επειδή με κοροϊδεύει. Έτσι ακριβώς έχασα την παρθενιά μου από τον Κρις. Στριμωγμένη στο πίσω κάθισμα του Audi του πατέρα του. Ήταν εντελώς ανάξιο λόγου και αφόρητα ντροπιαστικό, και παρόλο που βελτιωθήκαμε, θα ήταν ωραίο να έχουμε όμορφες αναμνήσεις από την πρώτη μας φορά.

Δεν θέλω ούτε να το σκέφτομαι ή να μιλάω γ' αυτό. Είναι δύσκολο να είμαι κολλητή φίλη με τη μικρή μου αδερφή για αυτόν ακριβώς τον λόγο – θέλω να είμαι ενθουσιασμένη για αυτήν και να μου τα πει όλα, αλλά ταυτόχρονα προσπαθώ να

την προστατέψω από το να κάνει τα ίδια λάθη που έκανα εγώ. Θέλω πάντα το καλύτερο για εκείνη.

Την κοιτάζω στοργικά, κάνοντας ό,τι μπορώ για να μη φανώ μητρική. «Αν συμβεί απόψε, φρόντισε τουλάχιστον να είσαι νηφάλια».

Στο άκουσμα της συμβουλής μου η Τζένι γουρλώνει τα μάτια της και επιστρέφει στο μπροστινό κάθισμα ακριβώς τη στιγμή που ο Τζόνα ανοίγει την πόρτα του.

Επιστρέφει και ο Κρις. Χωρίς μπίρα. Κλείνει την πόρτα του και σταυρώνει τα χέρια του στο στήθος του. «Είναι πολύ κακό να έχεις παιδικό πρόσωπο».

Γελάω και χαϊδεύω το μάγουλό του, τραβώντας του την προσοχή. «Μου αρέσει το παιδικό σου πρόσωπο».

Αυτό τον κάνει να χαμογελάσει. Σκύβει και με φιλάει, αλλά απομακρύνεται μόλις τα χείλη του αγγίζουν τα δικά μου. Χτυπάει το κάθισμα του Τζόνα. «Δοκίμασε κι εσύ». Ο Κρις βγάζει μετρητά από την τσέπη του, απλώνει το χέρι του και τα ακουμπάει στην κονσόλα.

«Δεν θα υπάρχει άφθονο αλκοόλ εκεί;» ρωτάει ο Τζόνα.

«Είναι το μεγαλύτερο πάρτι αποφοίτησης της χρονιάς. Όλη η τελευταία τάξη θα είναι εκεί και εμείς είμαστε ανήλικοι. Χρειαζόμαστε όλες τις ενισχύσεις που μπορούμε να πάρουμε».

Ο Τζόνα παίρνει απρόθυμα τα χρήματα και βγαίνει από το αυτοκίνητο. Ο Κρις με φιλάει ξανά, αυτή τη φορά με γλώσσα. Απομακρύνεται όμως αρκετά γρήγορα. «Τι έχεις στο στόμα σου;»

Σπάζω την καραμέλα. «Καραμέλα».

«Θέλω κι εγώ», λέει φέρνοντας πάλι το στόμα του στο δικό μου.

Η Τζένι βογκάει από το μπροστινό κάθισμα. «Σταμάτα. Σε ακούω να γλείφεις».

Ο Κρις τραβιέται με ένα χαμόγελο αλλά και ένα κομμάτι Jolly Rancher στο στόμα του. Το δαγκώνει ενώ βάζει τη ζώνη ασφαλείας. «Έχουν περάσει έξι εβδομάδες από τότε που αποφοιτήσαμε. Ποιος κάνει πάρτι αποφοίτησης έξι εβδομάδες μετά την αποφοίτηση; Όχι ότι παραπονιέμαι. Απλώς μου φαίνεται ότι θα έπρεπε να έχουμε τελειώσει με τους εορτασμούς για την αποφοίτηση μέχρι τώρα».

«Δεν έχουν περάσει έξι εβδομάδες. Μόνο τέσσερις», λέω εγώ.

«Έξι», με διορθώνει. «Είναι 11 Ιουλίου».

Έξι;

Προσπαθώ να κρύψω από τον Κρις την ξαφνική ένταση που νιώθω σε κάθε μυ του σώματός μου, αλλά δεν μπορώ να μην αντιδράσω σε αυτό που μόλις είπε. Σφίγγεται όλο μου το σώμα.

Δεν έχουν περάσει έξι εβδομάδες, έτσι δεν είναι;

Αν έχουν περάσει έξι εβδομάδες, σημαίνει ότι έχω δύο εβδομάδες καθυστέρηση.

Σκατά. Σκατά, σκατά, σκατά.

Ανοίγει το πορτμπαγκάζ του αυτοκινήτου. Ο Κρις και εγώ γυρνάμε συγχρόνως καθώς ο Τζόνα κλείνει το πορτμπαγκάζ και πηγαίνει στην πόρτα του οδηγού. Όταν μπαίνει στο αυτοκίνητο, έχει ένα αυτάρεσκο χαμόγελο στο πρόσωπό του.

«Κάθαρμα», μουρμουρίζει ο Κρις, κουνώντας το κεφάλι του. «Δεν σου ζήτησε καν ταυτότητα;»

Ο Τζόνα βάζει μπροστά το αυτοκίνητο και βγαίνει στον δρόμο. «Όλα είναι θέμα αυτοπεποίθησης, φίλε μου».

Παρακολουθώ τον Τζόνα να απλώνει το χέρι του και να πιάνει το χέρι της Τζένι.

Κοιτάζω έξω από το παράθυρο, με το στομάχι μου δεμένο κόμπο, τις παλάμες μου να ιδρώνουν και την καρδιά μου να

χτυπάει δυνατά, ενώ μετρώ σιωπηλά με τα δάχτυλά μου τις μέρες από την τελευταία μου περίοδο. Δεν το σκέφτηκα καθόλου. Ξέρω ότι ήταν στην αποφοίτηση, επειδή ο Κρις είχε απογοητευτεί που δεν μπορούσαμε να κάνουμε σεξ. Αλλά περίμενα να μου έρθει από μέρα σε μέρα, νομίζοντας ότι έχει περάσει μόνο ένας μήνας από την αποφοίτηση. Οι τέσσερίς μας ήμασταν τόσο απασχολημένοι κάνοντας ένα σωρό πράγματα κατά τη διάρκεια των καλοκαιρινών διακοπών που δεν το σκέφτηκα καν.

Δώδεκα μέρες. Έχω δώδεκα μέρες καθυστέρησης.

Είναι το μόνο που σκέφτομαι όλο το βράδυ στο πάρτι αποφοίτησης. Θέλω να δανειστώ τα κλειδιά του αυτοκινήτου του Τζόνα, να πάω σε ένα διανυκτερεύον φαρμακείο και να αγοράσω ένα τεστ εγκυμοσύνης, αλλά σε αυτή την περίπτωση θα μου έκανε ερωτήσεις. Και η Τζένι και ο Κρις θα παρατηρούσαν την απουσία μου. Αντ' αυτού, πρέπει να περάσω όλο το βράδυ σε έναν χώρο με μουσική τόσο δυνατή, που την αισθάνομαι να μου σπάει τα τύμπανα. Υπάρχουν ιδρωμένα κορμιά σε κάθε γωνιά του σπιτιού, έτσι δεν μπορώ να πάω πουθενά για να ξεφύγω. Φοβάμαι πολύ να πιω, γιατί δεν έχω ιδέα τι μπορεί να κάνει το ποτό αν είμαι έγκυος. Δεν με είχε απασχολήσει ποτέ ιδιαίτερα το θέμα της εγκυμοσύνης, έτσι δεν ξέρω πόσο αλκοόλ μπορεί να βλάψει ένα έμβρυο και δεν θέλω να το ρισκάρω.

Δεν μπορώ να το πιστέψω.

«Μόργκαν!» φωνάζει ο Κρις από την άλλη άκρη του δωματίου. Έχει ανέβει πάνω σε ένα τραπέζι. Ένας άλλος τύπος στέκεται σε ένα τραπέζι δίπλα του. Παίζουν ένα παιχνίδι όπου ισορροπούν στο ένα πόδι και πίνουν εναλλάξ σφηνάκια μέχρι να πέσει ένας από τους δύο. Είναι το αγαπημένο παιχνίδι του

Κρις και η λιγότερο αγαπημένη μου στιγμή κοντά του, αλλά μου κάνει νόημα να πλησιάσω. Πριν προλάβω να διασχίσω το δωμάτιο, ο τύπος στο διπλανό τραπέζι πέφτει και ο Κρις σηκώνει πανηγυρικά τη γροθιά του στον αέρα. Μετά πηδάει κάτω ακριβώς την ώρα που τον φτάνω. Τυλίγει το χέρι του γύρω μου και με τραβάει κοντά του.

«Είσαι βαρετή», λέει. Φέρνει το ποτήρι του στο στόμα μου. «Διασκέδασε».

Σπρώχνω το ποτήρι. «Εγώ θα οδηγήσω για να πάμε σπίτι. Δεν θέλω να πιω».

«Όχι, απόψε θα οδηγήσει ο Τζόνα. Μπορείς να πεις». Ο Κρις προσπαθεί ξανά να μου δώσει να πιω, αλλά εγώ το σπρώχνω πάλι μακριά.

«Ο Τζόνα ήθελε να πει, οπότε του είπα ότι θα οδηγήσω εγώ», λέω ψέματα.

Ο Κρις κοιτάζει γύρω του και εντοπίζει κάποιον εκεί κοντά. Ακολουθώ το βλέμμα του και βλέπω τον Τζόνα να κάθεται στον καναπέ δίπλα στην Τζένι, που έχει απλώσει τα πόδια της πάνω του. «Εσύ θα οδηγήσεις απόψε, σωστά;»

Ο Τζόνα μού ρίχνει μια ματιά πριν απαντήσει στον Κρις. Είναι μια σιωπηλή στιχομυθία δύο δευτερολέπτων, αλλά το ικετευτικό ύφος μου λέει στον Τζόνα ότι χρειάζομαι να πει στον Κρις ότι δεν θα οδηγήσει.

Ο Τζόνα γέρνει λίγο το κεφάλι του στο πλάι απορημένος, αλλά μετά κοιτάζει τον Κρις. «Όχι, σκοπεύω να γίνω λιώμα».

Ο Κρις με κοιτάζει αποκαρδιωμένος. «Ωραία. Υποθέτω ότι θα πρέπει να διασκεδάσω μόνος μου».

Προσπαθώ να μην προσβληθώ από τα λόγια του, αλλά είναι δύσκολο. «Θέλεις να πεις ότι δεν είμαι διασκεδαστική όταν είμαι νηφάλια;»

«Είσαι, αλλά η μεθυσμένη Μόργκαν είναι η αγαπημένη μου

Μόργκαν». Ουάου. Αυτό με στενοχωρεί. Αλλά είναι μεθυσμένος, οπότε για την ώρα θα συγχωρήσω τις προσβολές του, για να αποφύγω μια διαφωνία. Δεν έχω διάθεση. Έχω πιο σημαντικά πράγματα στο μυαλό μου.

Χτυπάω απαλά το στήθος του Κρις και με τα δύο χέρια. «Λοιπόν, η μεθυσμένη Μόργκαν δεν είναι εδώ απόψε, οπότε πήγαινε να βρεις ανθρώπους με τους οποίους μπορείς να διασκεδάσεις».

Ακριβώς τη στιγμή που το λέω αυτό, κάποιος αρπάζει το χέρι του Κρις και τον τραβάει πίσω στα τραπέζια. «Ρεβάνς!» λέει ο τύπος.

Με αυτό ο Κρις σταματάει να ασχολείται με το επίπεδο της νηφαλιότητάς μου, οπότε εκμεταλλεύομαι την ευκαιρία για να ξεφύγω από εκείνον, από τον θόρυβο, από όλους αυτούς τους ανθρώπους. Βγαίνω από την πίσω πόρτα και βρίσκω μια πιο ήσυχη εκδοχή του πάρτι και καθαρό αέρα. Δίπλα στην πισίνα υπάρχει μια άδεια καρέκλα και παρόλο που μέσα στο νερό κολλυμπάει ένα ζευγάρι που είμαι σχεδόν σίγουρη ότι επιδίδεται σε δραστηριότητες που θα έπρεπε να θεωρούνται ανθυγιεινές σε μια πισίνα, είναι λιγότερο ενοχλητικό από το να βρίσκομαι μέσα σε αυτό το σπίτι.

Τοποθετώ την καρέκλα μου έτσι ώστε να μην μπορώ να τους δω, γέρνω πίσω και κλείνω τα μάτια μου. Περνάω τα επόμενα λεπτά προσπαθώντας να μη σκέφτομαι εμμονικά το όποιο σύμπτωμα μπορεί να είχα ή να μην είχα τον τελευταίο μήνα.

Δεν έχω προλάβει να σκεφτώ τι μπορεί να σημαίνουν όλα αυτά για το μέλλον μου, όταν ακούω μια καρέκλα να σέρνεται στο τσιμέντο πίσω μου. Δεν θέλω καν να ανοίξω τα μάτια μου και να δω ποιος είναι. Αυτή τη στιγμή δεν μπορώ να αντέξω τον Κρις και το μεθύσι του. Ούτε καν την Τζένι και τον συνδυασμό του κρασιού, του χόρτου και των δεκαέξι της χρονών.

«Είσαι καλά;»

Αναστενάζω ανακουφισμένη μόλις ακούω τη φωνή του Τζόνα. Σηκώνω το κεφάλι μου και ανοίγω τα μάτια μου, χαμογελώντας του. «Ναι, είμαι μια χαρά». Βλέπω στην έκφρασή του ότι δεν με πιστεύει, αλλά δεν έχει σημασία. Δεν υπάρχει περίπτωση να πω στον Τζόνα ότι έχω καθυστέρηση γιατί (α) δεν τον αφορά, (β) δεν ξέρω καν αν είμαι έγκυος και (γ) αν είμαι, ο Κρις είναι ο πρώτος άνθρωπος που θα το μάθει.

«Ευχαριστώ που είπες ψέματα στον Κρις», λέω. «Απλώς δεν έχω όρεξη να πω απόψε».

Ο Τζόνα γνέφει με κατανόηση και μου προσφέρει ένα πλαστικό ποτήρι. Παρατηρώ ότι κρατάει δύο, οπότε παίρνω το ένα. «Αναψυκτικό είναι», λέει. «Βρήκα ένα κουτάκι θαμμένο σε ένα από τα ψυγεία».

Πίνω μια γουλιά και γέρνω πίσω το κεφάλι μου. Έχει πολύ καλύτερη γεύση από το αλκοόλ. «Πού είναι η Τζένη;»

Ο Τζόνα δείχνει με το κεφάλι του προς το σπίτι. «Κάνει διαγωνισμό με σφηνάκια. Δεν άντεχα να το βλέπω».

Αναστενάζω. «Μισώ αφάνταστα αυτό το παιχνίδι».

Ο Τζόνα γελάει. «Πώς καταλήξαμε και οι δύο με ανθρώπους που είναι το ακριβώς αντίθετο από εμάς;»

«Ξέρεις τι λένε. Τα αντίθετα έλκονται».

Ο Τζόνα ανασηκώνει τους ώμους του. Το βρίσκω περίεργο. Για μια στιγμή με κοιτάζει επίμονα, αλλά μετά στρέφει αλλού το βλέμμα του και λέει: «Άκουσα τι σου είπε ο Κρις. Δεν ξέρω αν γι' αυτό ήρθες εδώ έξω, αλλά ελπίζω να ξέρεις ότι δεν το εννοούσε. Είναι μεθυσμένος. Ξέρεις πώς γίνεται σε αυτά τα πάρτι».

Μου αρέσει που ο Τζόνα υπερασπίζεται τον Κρις αυτή τη στιγμή. Παρόλο που ο Κρις μπορεί μερικές φορές να γίνει λίγο αναίσθητος, ο Τζόνα και εγώ ξέρουμε ότι έχει πιο μεγάλη καρδιά απ' ό,τι εμείς οι δύο μαζί. «Μπορεί να θύμωνα αν το έκανε αυτό συνέχεια, αλλά είναι πάρτι αποφοίτησης. Το καταλαβαίνω

– διασκεδάζει και θέλει να διασκεδάσω κι εγώ μαζί του. Κατά κάποιον τρόπο, έχει δίκιο. Η μεθυσμένη Μόργκαν είναι πολύ καλύτερη από τη νηφάλια Μόργκαν».

Ο Τζόνα με κοιτάζει επίμονα. «Διαφωνώ ολόψυχα με αυτό».

Μόλις το λέει αυτό, παίρνω το βλέμμα μου από το δικό του και κοιτάζω το ποτό μου. Το κάνω επειδή φοβάμαι αυτό που συμβαίνει αυτή τη στιγμή. Έχω αρχίσει να νιώθω πάλι το στήθος μου γεμάτο, αλλά αυτή τη φορά με έναν θετικό τρόπο. Το κενό αντικαθίσταται από ζεστασιά, φτερουγίσματα και καρδιοχτύπια. Το μισώ, γιατί νιώθω σαν να εντόπισα μόλις τι με έκανε να νιώθω τόσο άδεια τις τελευταίες εβδομάδες.

Ο Τζόνα.

Μερικές φορές, όταν είμαστε μόνοι, με κοιτάζει με έναν τρόπο που με κάνει να νιώθω άδεια μόλις κοιτάξει αλλού. Είναι ένα συναίσθημα που δεν έχω νιώσει ποτέ όταν με κοιτάζει ο Κρις.

Αυτή η συνειδητοποίηση με τρομάζει μέχρι θανάτου.

Μέχρι πρότινος, μου φαινόταν ότι είχα περάσει όλη μου τη ζωή χωρίς να βιώσω αυτό το συναίσθημα, αλλά τώρα που το βίωσα είναι σαν να εξαφανίζεται ένα κομμάτι μου όταν λείπει εκείνος. Καλύπτω το πρόσωπό μου με τα χέρια μου. Είναι πολύ άσχημο να συνειδητοποιώ ότι από όλους τους ανθρώπους στον κόσμο που θα ήθελα να βρίσκονται κοντά μου ο Τζόνα Σάλιβαν βρίσκεται στην κορυφή αυτής της λίστας.

Είναι λες και το στήθος μου βρίσκεται σε μια συνεχή αναζήτηση για το κομμάτι που του λείπει και ο Τζόνα το κρατάει στη γροθιά του.

Σηκώνομαι όρθια. Πρέπει να φύγω μακριά του. Είμαι ερωτευμένη με τον Κρις. Γι' αυτό νιώθω αμήχανη και νευρική όταν είμαι μόνη με τον καλύτερο φίλο του και έχω αυτά τα αισθήματα. Ίσως φταίει το αναψυκτικό που νιώθω έτσι.

Ή ο φόβος ότι μπορεί να είμαι έγκυος.

Ίσως να μην έχει καμία σχέση με τον Τζόνα.

Είμαι όρθια για πέντε δευτερόλεπτα, όταν εμφανίζεται από το πουθενά ο Κρις. Τα χέρια του σφίγγονται γύρω μου, λίγο πριν μας ρίξει και τους δύο στην πισίνα. Νιώθω ταυτόχρονα εκνευρισμό και ανακούφιση, γιατί έπρεπε να ξεφύγω από τον Τζόνα, αλλά τώρα βυθίζομαι στην πισίνα, στην οποία δεν είχα καμία πρόθεση να πέσω φορώντας όλα μου τα ρούχα.

Αναδύομαι την ίδια στιγμή με τον Κρις, αλλά, πριν προλάβω να του φωνάξω, με τραβάει πάνω του και με φιλάει. Τον φιλάω κι εγώ, γιατί είναι ένας αναγκαίος αντιπερισπασμός.

«Πού είναι η Τζένι;» Ο Κρις και εγώ σηκώνουμε τα κεφάλια μας και βλέπουμε από πάνω μας τον Τζόνα, που κοιτάζει τον Κρις.

«Δεν ξέρω», λέει ο Κρις.

Ο Τζόνα γουρλώνει τα μάτια του. «Σου ζήτησα να την προσέχεις. Είναι μεθυσμένη». Ο Τζόνα ηγηαίνει προς το σπίτι για να βρει την Τζένι.

«Κι εγώ το ίδιο», λέει ο Κρις. «Ποτέ μη ζητάς από έναν μεθυσμένο να προσέχει έναν άλλο μεθυσμένο». Ο Κρις μετακινείται μερικά μέτρα μέχρι να φτάσει σε σημείο που να πατώνει και μετά με τραβάει πάνω του. Ακουμπάει την πλάτη του στα τοιχώματα της πισίνας και με τοποθετεί αντικριστά του, έτσι ώστε να κρατιέμαι από τον λαιμό του. «Λυπάμαι για αυτό που είπα νωρίτερα. Καμία εκδοχή σου δεν είναι βαρετή».

Πιέζω τα χείλη μου μεταξύ τους, ανακουφισμένη που κατάλαβε ότι συμπεριφέρθηκε σαν αγροίκος.

«Απλώς ήθελα να περάσεις καλά απόψε. Δεν νομίζω ότι διασκεδάζεις».

«Διασκεδάζω τώρα».

Αναγκάζομαι να χαμογελάσω, γιατί δεν θέλω να παρατηρήσει την ταραχή μου. Αλλά δεν μπορώ να μην ανησυχώ, όσο κι

αν προσπαθώ να μην το κάνω μέχρι να βεβαιωθώ. Ανησυχώ για τον εαυτό μου, για αυτόν, για εμάς, για το παιδί που μπορεί να φέρουμε στον κόσμο χωρίς να είμαστε έτοιμοι. Δεν μπορούμε να ανταπεξέλθουμε. Δεν είμαστε προετοιμασμένοι. Δεν ξέρω καν αν ο Κρις είναι ο άνθρωπος με τον οποίο θέλω να περάσω το υπόλοιπο της ζωής μου. Αυτό είναι αναμφίβολα κάτι που θα πρέπει να γνωρίζεις με βεβαιότητα πριν αποφασίσεις να δημιουργήσεις έναν άνθρωπο μαζί με κάποιον άλλον.

«Θέλεις να μάθεις τι αγαπώ περισσότερο σε εσένα;» ρωτάει ο Κρις. Η μπλούζα μου επιπλέει στην επιφάνεια, έτσι τη βάζει μέσα στο τζιν μου. «Είσαι θυσιάστρια. Δεν ξέρω καν αν υπάρχει αυτή η λέξη, αλλά αυτό είσαι. Κάνεις πράγματα που δεν θέλεις για να κάνεις τη ζωή των ανθρώπων γύρω σου καλύτερη. Όπως το να είσαι εσύ αυτή που θα οδηγήσει στην επιστροφή. Αυτό δεν σε κάνει βαρετή αλλά ηρωίδα».

Γελάω. Ο Κρις κάνει φιλοφρονήσεις όταν είναι μεθυσμένος. Μερικές φορές τον κοροϊδεύω γι' αυτό, αλλά κατά βάθος το λατρεύω.

«Υποτίθεται ότι τώρα πρέπει να μου πεις τι αγαπάς περισσότερο σε εμένα», λέει.

Τον κοιτάζω συλλογισμένη, σαν να πρέπει να το σκεφτώ καλά. Μου ζουλάει παιχνιδιάρικα το πλευρό.

«Μου αρέσει πόσο διασκεδαστικός είσαι», λέω. «Με κάνεις να γελάω, ακόμα και όταν με εκνευρίζεις». Ο Κρις χαμογελάει και ένα λακκάκι εμφανίζεται στο κέντρο του πιγουνιού του. Έχει υπέροχο χαμόγελο. Αν είμαι έγκυος και τελικά αποκτήσουμε παιδί μαζί, ελπίζω να έχει τουλάχιστον το χαμόγελο του Κρις. Αυτό είναι το μόνο θετικό που θα μπορούσε να προκύψει από αυτή την κατάσταση.

«Τι άλλο;» ρωτάει.

Απλώνω το χέρι μου και αγγίζω το λακκάκι του, απόλυτα

προετοιμασμένη να του πω ότι μου αρέσει το χαμόγελό του, αλλά, αντί γι' αυτό, λέω: «Νομίζω ότι μια μέρα θα γίνεις σπουδαίος πατέρας».

Δεν ξέρω γιατί το είπα αυτό. Ίσως δοκιμάζω τα νερά. Να δω ποια θα είναι η αντίδρασή του. Γελάει. «Και βέβαια. Η Κλάρα θα με λατρεύει».

Γέρνω το κεφάλι μου στο πλάι. «Η Κλάρα;»

«Η μελλοντική μου κόρη. Έχω βρει ήδη όνομα. Αλλά δεν έχω βρει ακόμα ένα αγορίστικο όνομα».

Κάνω μια γκριμάτσα. «Ώι αν η μελλοντική σου γυναίκα απεχθάνεται αυτό το όνομα;»

Γλιστράει τα χέρια του στον λαιμό μου και πιάνει τα μάγουλά μου. «Δεν θα το απεχθάνεσαι». Μετά με φιλάει. Παρόλο που το φιλή του δεν κάνει το σώμα μου να πάρει φωτιά, όπως κάνουν μερικές φορές τα βλέμματα του Τζόνα, αυτή τη στιγμή νιώθω μια παρηγορητική επιβεβαίωση. Από τα λόγια του. Από την αγάπη του για μένα.

Ό,τι κι αν συμβεί όταν τελικά κάνω το τεστ εγκυμοσύνης αύριο, είμαι σίγουρη ότι θα με στηρίξει. Έτσι είναι ο Κρις.

«Παιδιά, πρέπει να φύγουμε», λέει ο Τζόνα.

Ο Κρις και εγώ χωρίζουμε και κοιτάμε τον Τζόνα. Κρατάει την Τζένη. Τα χέρια της είναι τυλιγμένα γύρω από τον λαιμό του και το πρόσωπό της είναι κολλημένο στο στήρνο του. Βογκάει.

«Της είπα να μην ανέβει στο τραπέζι», μουρμουράει ο Κρις και βγαίνει από την πισίνα. Με βοηθάει να βγω και στύβουμε όσο περισσότερο νερό μπορούμε από τα ρούχα μας πριν πάμε στο αυτοκίνητο του Τζόνα. Ευτυχώς τα καθίσματα είναι δερμάτινα. Μπαίνω στη θέση του οδηγού, αφού ο Κρις νομίζει ότι ο Τζόνα έχει πιει. Ο Τζόνα μπαίνει στο πίσω κάθισμα με την Τζένη. Μόλις απομακρυνόμαστε από το πάρτι, ο Κρις ψάχνει τραγούδια στο ραδιόφωνο.

Το *Bohemian Rhapsody* έχει μόλις αρχίσει να παίζει σε έναν από τους σταθμούς, έτσι ο Κρις το δυναμώνει και αρχίζει να τραγουδάει. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα αρχίζει να τραγουδάει και ο Τζόνα. Παραδόξως, τους μιμούμαι κι εγώ σιωπηλά. Δεν υπάρχει περίπτωση να ακούσει ένας άνθρωπος αυτό το τραγούδι ενώ οδηγεί και να μην το τραγουδήσει. Ακόμα κι αν είναι εν μέσω μιας εγκυμοσύνης σε ηλικία δεκαεπτά ετών και έχει αισθήματα για κάποιον στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου που θα έπρεπε να έχει μόνο για το άτομο στη θέση του συνοδηγού.

ΔΕΚΑΕΦΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

Κλάρα

Κοιτάζω το κάθισμα του συνοδηγού και ανατριχιάζω. Ως συνήθως, στις χαραμάδες του δέρματος είναι κολλημένα ψίχουλα άγνωστης προέλευσης. Αρπάζω το σακίδιό μου και το πετάω στο πίσω κάθισμα, μαζί με μια παλιά σακούλα από φαστφούντ και δύο άδεια μπουκάλια νερού. Προσπαθώ να απομακρύνω τα ψίχουλα. Νομίζω ότι μπορεί να είναι από το μπανανόψωμο που έτρωγε η Λέξι την περασμένη εβδομάδα. Ή μπορεί να είναι τα ψίχουλα από το κουλούρι που έτρωγε σήμερα το πρωί καθώς πηγαίναμε στο σχολείο.

Το δάπεδο είναι γεμάτο τσαλακωμένες, βαθμολογημένες εργασίες. Σκύβω να τις πιάσω και στρίβω προς το χαντάκι, αλλά ισιώνω το τιμόνι και αποφασίζω να αφήσω τα χαρτιά εκεί που είναι. Ένα καθαρό αυτοκίνητο δεν είναι κάτι για το οποίο αξίζει να πεθάνω.

Όταν φτάνω στο στοπ, σταματάω και προσπαθώ να πάρω μια απόφαση. Μπορώ να συνεχίσω να οδηγώ προς το σπίτι μου, όπου όλη η οικογένειά μου ετοιμάζεται για ένα από τα παραδοσιακά μας δείπνα γενεθλίων. Ή μπορώ να κάνω αναστροφή και να επιστρέψω στην κορυφή του λόφου, όπου μόλις προσπέρασα τον Μίλερ Άνταμς, που στεκόταν στην άκρη του δρόμου.

Με αποφεύγει όλη τη χρονιά, αλλά δεν μπορώ να αφήσω

κάποιον που γνωρίζω έστω και λίγο σε αυτή τη ζέστη, όσο αμήχανη και αν είναι η ατμόσφαιρα μεταξύ μας. Έχει σχεδόν σαράντα βαθμούς έξω. Έχω ανοίξει το κλιματιστικό, αλλά νιώθω τις στάλες του ιδρώτα να γλιστρούν στην πλάτη μου και να βρέχουν το σουτιέν μου.

Η Λέξι φοράει το σουτιέν της για μια ολόκληρη εβδομάδα πριν το πλύνει. Λέει ότι απλώς το ψεκάζει με αποσμητικό κάθε πρωί. Για μένα, το να βάλω ένα σουτιέν δύο φορές πριν το πλύνω είναι σχεδόν το ίδιο κακό με το να φορέσω το ίδιο εσώρουχο δύο συνεχόμενες μέρες.

Κρίμα που δεν εφαρμόζω την ίδια φιλοσοφία καθαριότητας και στο αυτοκίνητό μου.

Οσμίζομαι τον αέρα και το αυτοκίνητό μου μυρίζει μούχλα. Σκέφτομαι να ψεκάσω λίγο από το αποσμητικό που φυλάω στην κονσόλα μου, αλλά, αν κάνω αναστροφή και πάρω τον Μίλερ, το αυτοκίνητό μου θα μυρίζει αποσμητικό και δεν είμαι σίγουρη τι είναι χειρότερο. Ένα αυτοκίνητο που μυρίζει αβίαστα σαν μούχλα ή ένα αυτοκίνητο που μυρίζει σκόπιμα σαν να ψεκάστηκε μόλις με αποσμητικό για να καλύψει τη μυρωδιά της μούχλας.

Όχι ότι προσπαθώ να εντυπωσιάσω τον Μίλερ Άνταμς. Δεν ανησυχώ για τη γνώμη ενός τύπου που κάνει ό,τι μπορεί για να με αποφύγει. *Αλλά για κάποιον λόγο το κάνω.*

Δεν το είπα ποτέ στη Λέξι, γιατί ντρέπομαι, αλλά στην αρχή της χρονιάς ο Μίλερ και εγώ είχαμε διπλανά ντουλάπια. Αυτό κράτησε δύο ώρες πριν ο Τσάρλι Μπανκς αρχίσει να χρησιμοποιεί το ντουλάπι του Μίλερ. Ρώτησα τον Τσάρλι αν είχε αλλάξει ντουλάπι και μου είπε ότι ο Μίλερ τού πρόσφερε είκοσι δολάρια για να ανταλλάξουν ντουλάπια.

Ίσως να μην είχε σχέση με εμένα, αλλά το πήρα προσωπικά. Δεν είμαι σίγουρη τι έκανα για να με αντιπαθεί και προσπαθώ

να μη νοιάζομαι για τους λόγους που με αποφεύγει. Αλλά δεν μου αρέσει που δεν με συμπαθεί και δεν πρόκειται να τον προσπεράσω επιβεβαιώνοντας έτσι τα αισθήματά του, γιατί είμαι καλή, γαμώτο! Δεν είμαι αυτό το απαίσιο άτομο που φαίνεται να πιστεύει ότι είμαι.

Κάνω αναστροφή. Θέλω να αλλάξει γνώμη για μένα, ακόμα κι αν είναι απλώς για εγωιστικούς λόγους.

Όταν πλησιάζω στην κορυφή του λόφου, ο Μίλερ στέκεται δίπλα σε μια πινακίδα και κρατάει το κινητό του. Δεν ξέρω πού είναι το αυτοκίνητό του και σίγουρα δεν βρίσκεται σε αυτόν τον δρόμο επειδή βγήκε για ένα χαλαρό τρέξιμο. Φοράει ένα ξεθωριασμένο μπλε τζιν και ένα μαύρο μπλουζάκι, που το καθένα από μόνο του ισοδυναμεί με θανατική καταδίκη σε αυτή τη ζέστη, αλλά και τα δύο μαζί; Η θερμοπληξία είναι ένας παράξενος τρόπος για να πεθάνεις, αλλά ο καθένας με τα γούστα του.

Με παρακολουθεί καθώς κάνω τον γύρο και σταματάω πίσω του. Βρίσκεται περίπου ενάμισι μέτρο μακριά από το αυτοκίνητό μου κι έτσι βλέπω το πονηρό χαμόγελο στο πρόσωπό του όταν βάζει το κινητό του στην πίσω τσέπη και με κοιτάζει.

Δεν ξέρω αν ο Μίλερ συνειδητοποιεί τι μπορεί να κάνει η προσοχή του (ή η έλλειψή της) σε έναν άνθρωπο. Όταν σε κοιτάζει, σε κάνει να νιώθεις ότι είσαι το πιο ενδιαφέρον άτομο που έχει δει ποτέ. Με κάποιον τρόπο, όλο του το σώμα συμμετέχει. Σκύβει μπροστά, σμίγοντας τα φρύδια του από περιέργεια, κουνάει το κεφάλι του, ακούει, γελάει, συνοφρυώνεται. Οι εκφράσεις του την ώρα που ακούει τους ανθρώπους είναι σαγηνευτικές. Μερικές φορές τον παρακολουθώ από μακριά να συζητάει με άλλους και ζηλεύω την προσοχή που τους δίνει. Πάντα αναρωτιόμουν πώς να είναι μια ολοκληρωμένη συζήτηση μαζί του. Ο Μίλερ και εγώ δεν έχουμε καν συνομιλήσει ποτέ

πρόσωπο με πρόσωπο, αλλά στο παρελθόν υπήρξαν φορές που τον έπιασα να με κοιτάζει και ακόμη και ένα μόνο δευτερόλεπτο της προσοχής του μπορεί να με κάνει να ανατριχιάσω.

Αρχίζω να σκέφτομαι ότι ίσως δεν έπρεπε να κάνω αναστροφή, αλλά την έκανα και είμαι εδώ, οπότε κατεβάζω το παράθυρο και καταπίνω τη νευρικήτητα που νιώθω. «Μένουν τουλάχιστον άλλες δεκατρείς μέρες μέχρι το επόμενο υπεραστικό λεωφορείο. Θέλεις να σε πάω κάπου;»

Για μια στιγμή κοιτάζει εμένα και μετά τον άδειο δρόμο πίσω του, σαν να ελπίζει να βρει μια καλύτερη λύση. Σκουπίζει τον ιδρώτα από το μέτωπό του και στρέφει την προσοχή του στην πινακίδα που σφίγγει πάνω του.

Η προσμονή που έχει κάνει το στομάχι μου να σφιχτεί καθιστά σαφές ότι με ενδιαφέρει πολύ η γνώμη του Μίλερ Άνταμς, όσο κι αν προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου για το αντίθετο.

Απεχθάνομαι την αμηχανία που υπάρχει μεταξύ μας, παρόλο που απ' ό,τι γνωρίζω δεν έχει συμβεί τίποτα που να τη δικαιολογεί. Αλλά ο τρόπος που με αποφεύγει με κάνει να αισθάνομαι ότι είχαμε προβλήματα στο παρελθόν, ενώ στην πραγματικότητα δεν είχαμε καμία αλληλεπίδραση. Είναι σαν να χωρίζεις με έναν άντρα και μετά τον χωρισμό να μην ξέρεις πώς να διαχειριστείς μια φιλία μαζί του.

Όσο κι αν εύχομαι να μη με ενδιέφερε να μάθω τίποτα για αυτόν, είναι δύσκολο να μην επιζητώ την προσοχή του, αφού είναι μοναδικός. Και όμορφος. Ειδικά αυτή τη στιγμή, έτσι όπως φοράει το καπέλο των Rangers γυρισμένο προς τα πίσω και από κάτω ξεπροβάλλουν οι τούφες των σκούρων μαλλιών του. Έχει αργήσει πολύ να κουρευτεί. Συνήθως τα διατηρεί πιο κοντά, αλλά, όταν επιστρέψαμε στο σχολείο, παρατήρησα ότι είχαν μακρύνει πολύ το καλοκαίρι. Μου αρέσουν έτσι. Αλλά μου αρέσουν και κοντά.

Σκατά. Αλήθεια προσέχω τα μαλλιά του; Νιώθω ότι υποσυ-
νείδητα πρόδωσα τον εαυτό μου.

Έχει ένα γλειφιτζούρι στο στόμα, πράγμα που δεν είναι
ασυνήθιστο. Βρίσκω τον εθισμό του στα γλειφιτζούρια δια-
σκεδαστικό, αν και αποπνέει υπεροψία. Δεν νομίζω ότι οι ανα-
σφαλείς άντρες κυκλοφορούν τρώγοντας γλυκά όπως αυτός,
που έρχεται πάντα στο σχολείο με ένα γλειφιτζούρι στο στόμα
και συνήθως τρώει άλλο ένα μετά το γεύμα.

Βγάζει το γλειφιτζούρι από το στόμα του και γλείφει τα χείλη
του, μετατρέποντάς με σε ένα ιδρωμένο δεκαεξάχρονο.

«Μπορείς να έρθεις εδώ μια στιγμή;» ρωτάει.

Είμαι πρόθυμη να τον πάω κάπου, αλλά δεν σκοπεύω να
ξαναβγώ έξω με αυτή τη ζέστη. «Όχι. Κάνει ζέστη».

Μου κάνει νόημα να πλησιάσω. «Θα πάρει μόνο λίγα λεπτά.
Βιάσου, πριν με πιάσουν».

Δεν θέλω καθόλου να βγω από το αυτοκίνητό μου. Μετα-
νιώνω που γύρισα πίσω, ακόμα κι αν επιτέλους κάνω μαζί του
την κουβέντα που ήθελα πάντα.

Ωστόσο, είναι μια αμφίροπη επιλογή. Η συζήτηση με τον
Μίλερ είναι καλύτερη από τη δροσιά από το κλιματιστικό του
αυτοκινήτου μου, οπότε κάνω έναν μορφασμό και βγαίνω έξω.
Θέλω να εκτιμήσει την τεράστια θυσία που κάνω.

Το φρέσκο λάδι από το πεζοδρόμιο κολλάει κάτω από τις
σαγιονάρες μου. Αυτός ο δρόμος είναι υπό κατασκευή εδώ
και αρκετούς μήνες και είμαι σίγουρη ότι μόλις κατέστρεψα
τα παπούτσια μου.

Σηκώνω το πόδι μου και κοιτάζω βογκώντας τη σόλα του
παπουτσιού μου, που είναι καλυμμένη με πίσσα. «Θα σου στεί-
λω την απόδειξη από τα καινούρια παπούτσια που θα πάρω».

Κοιτάζει τις σαγιονάρες μου με δυσπιστία. «Αυτά δεν είναι
παπούτσια».

Ρίχνω μια ματιά στην πινακίδα που εξακολουθεί να κρατάει. Είναι η πινακίδα με τα όρια της πόλης, που στηρίζεται σε μια αυτοσχέδια ξύλινη πλατφόρμα. Η πλατφόρμα συγκρατείται από δύο τεράστια σακιά με άμμο. Επειδή ο δρόμος είναι υπό κατασκευή, καμία από τις πινακίδες σε αυτόν τον αυτοκινητόδρομο δεν είναι στερεωμένη στο έδαφος με τσιμέντο.

Ο Μίλερ σκουπίζει τον ιδρώτα από το μέτωπό του και μετά σηκώνει ένα σακί με άμμο και το κρατάει προς το μέρος μου. «Πάρ' το και ακολούθησέ με».

Όταν μου πετάει το σακί με την άμμο, γρυλίζω. «Να σε ακολουθήσω πού;»

Δείχνει με το κεφάλι του προς την κατεύθυνση από την οποία ήρθα. «Περίπου εφτά μέτρα μακριά». Βάζει ξανά το γλειφιτζούρι στο στόμα του, σηκώνει το άλλο σακί, το ρίχνει αβίαστα στον ώμο του και αρχίζει να σέρνει την πινακίδα πίσω του. Η ξύλινη πλατφόρμα σέρνεται πάνω στο πεζοδρόμιο, αφήνοντας πίσω της μικροσκοπικά κομμάτια ξύλου.

«Κλέβεις την πινακίδα με τα όρια της πόλης;»

«Όχι. Απλώς τη μετακινώ».

Συνεχίζει να περπατάει ενώ εγώ στέκομαι και τον κοιτάζω να σέρνει την πινακίδα. Οι μύες στους πήχεις του είναι σφιχτοί και με κάνουν να αναρωτιέμαι πώς να είναι οι υπόλοιποι μύες του με τόση προσπάθεια. *Σταμάτα, Κλάρα!* Το σακί με την άμμο κάνει τα χέρια μου να πονάνε και ο πόθος ροκανίζει την περηφάνια μου, έτσι αρχίζω να τον ακολουθώ απρόθυμα για αυτά τα εφτά μέτρα.

«Σκόπευα απλώς να προσφερθώ να σε πάω κάπου», λέω στο πίσω μέρος του κεφαλιού του. «Δεν θέλω να γίνω συνένοχος σε ό,τι κι αν είναι αυτό».

Ο Μίλερ στηρίζει την πινακίδα όρθια, ρίχνει το σακί με την άμμο στα σανίδια και μετά παίρνει το άλλο σακί από τα χέρια μου. Το βάζει στη θέση του και ισιώνει την πινακίδα, ώστε να

κοιτάει προς τη σωστή κατεύθυνση. Βγάζει το γλειφιτζούρι από το στόμα του και χαμογελάει. «Τέλεια. Ευχαριστώ». Σκουπίζει το χέρι του στο τζιν του. «Μπορείς να με πας σπίτι; Ορκίζομαι ότι η θερμοκρασία ανέβηκε μέχρι να έρθω εδώ. Έπρεπε να είχα φέρει το φορτηγάκι μου».

Δείχνω την πινακίδα. «Γιατί τη μετακινήσαμε;»

Γυρίζει το καπέλο του και τραβάει προς τα κάτω το γείσο για να μπλοκάρει τον ήλιο. «Μένω περίπου ενάμισι χιλιόμετρο προς τα εκεί», λέει δείχνοντας πίσω από τον ώμο του με τον αντίχειρα. «Η αγαπημένη μου πιτσαρία δεν παραδίδει έξω από τα όρια της πόλης, οπότε μετακινώ αυτή την πινακίδα κάθε εβδομάδα και από λίγο. Προσπαθώ να τη μεταφέρω στην άλλη πλευρά του σπιτιού πριν τελειώσουν την κατασκευή και την τιμεντώσουν ξανά στο έδαφος».

«Μετακινείς τα όρια της πόλης; Για την πίτσα;»

Ο Μίλερ αρχίζει να περπατάει προς το αυτοκίνητό μου. «Εί-
ναι μόλις ενάμισι χιλιόμετρο».

«Δεν είναι παράνομο να πειράζεις τις πινακίδες;»

«Ίσως. Δεν ξέρω».

Αρχίζω να τον ακολουθώ. «Γιατί τη μετακινείς λίγο κάθε φορά; Γιατί δεν τη μεταφέρεις τώρα εκεί που θέλεις;»

Ανοίγει την πόρτα του συνοδηγού. «Αν τη μετακινήσω στα-
διακά, είναι πιο πιθανό να περάσει απαρατήρητο».

Σωστό.

Μόλις μπαίνουμε στο αυτοκίνητό μου, βγάζω τις λερωμένες σαγιονάρες μου και ανοίγω κι άλλο τον κλιματισμό. Οι εργα-
σίες μου τσαλακώνονται κάτω από τα πόδια του Μίλερ καθώς δένει τη ζώνη ασφαλείας. Σκύβει και τις μαζεύει. Μετά τις ξε-
φυλλίζει και παρατηρεί τους βαθμούς μου.

«Όλο άριστα», λέει βάζοντας τη στοίβα με τις εργασίες στο πίσω κάθισμα. «Είναι φυσικό ή διαβάζεις πολύ;»

«Ουάου, είσαι περίεργος. Λίγο και από τα δύο». Βγαίνω στον δρόμο ενώ ο Μίλερ ανοίγει το ντουλαπάκι και κοιτάζει μέσα. Κάνει σαν περίεργο κουτάβι. «Τι κάνεις;»

Βγάζει το αποσμητικό μου. «Για έκτακτες ανάγκες;» Χαμογελάει και μετά ανοίγει το καπάκι και το μυρίζει. «Μυρίζει ωραία». Το ρίχνει πίσω στο ντουλαπάκι, βγάζει ένα πακέτο τσίχλες, παίρνει μία και προσφέρει και σε εμένα. *Μου προσφέρει μία από τις δικές μου τσίχλες.*

Κουνάω το κεφάλι μου, παρακολουθώντας τον να επιθεωρεί το αυτοκίνητό μου με αγενή περιέργεια. Δεν τρώει την τσίχλα, γιατί εξακολουθεί να έχει στο στόμα του το γλειφιτζούρι, έτσι τη βάζει στην τσέπη του και μετά αρχίζει να ψάχνει τραγούδια στο ραδιόφωνό μου. «Είσαι πάντα τόσο αδιάκριτος;»

«Είμαι μοναχοπαίδι». Το λέει σαν να είναι δικαιολογία. «Τι ακούς;»

«Η λίστα μου είναι στην τυχαία αναπαραγωγή, αλλά το συγκεκριμένο τραγούδι είναι Greta Van Fleet».

Ανεβάζει την ένταση του ήχου καθώς τελειώνει το τραγούδι. «Είναι καλή;»

«Δεν είναι τραγουδίστρια αλλά ροκ συγκρότημα».

Ακούγεται από τα ηχεία η εισαγωγή του επόμενου τραγουδιού και ένα τεράστιο χαμόγελο σχηματίζεται στο πρόσωπό του. «Περίμενα κάτι πιο χαλαρό», φωνάζει.

Κοιτάζω τον δρόμο πίσω μου και αναρωτιέμαι αν είναι πάντα έτσι ο Μίλερ Άνταμς. Ασυνάρτητος, περίεργος, ίσως και υπερβολικός. Το σχολείο μας δεν είναι τεράστιο, αλλά είναι τελειόφοιτος, οπότε δεν έχω μαθήματα μαζί του. Αλλά τον ξέρω αρκετά καλά ώστε να αναγνωρίζω το ότι με αποφεύγει. Απλώς δεν έχω βρεθεί ποτέ σε ανάλογη κατάσταση μαζί του. Κοντά και προσωπικά. Δεν ξέρω τι περίμενα, αλλά σίγουρα δεν είναι αυτό.

Πιάνει κάτι που έχει χωθεί ανάμεσα στην κονσόλα και στο κάθισμά του, αλλά, πριν συνειδητοποιήσω τι είναι, το έχει ήδη ανοίξει. Του το αρπάζω και το πετάω στο πίσω κάθισμα.

«Τι ήταν αυτό;» ρωτάει.

Είναι ένας φάκελος με όλες τις αιτήσεις μου για πανεπιστήμια, αλλά δεν θέλω να το συζητήσω, γιατί είναι σημείο τριβής ανάμεσα σε εμένα και στους γονείς μου. «Δεν είναι τίποτα».

«Έμοιαζε με αίτηση για το Τμήμα Θεατρικών Σπουδών. Στέλνεις ήδη αιτήσεις σε πανεπιστήμια;»

«Είσαι πραγματικά ο πιο περίεργος άνθρωπος που έχω γνωρίσει. Όχι, απλώς τις συγκεντρώνω, επειδή θέλω να είμαι προετοιμασμένη». *Και τις κρύβω στο αυτοκίνητό μου, γιατί οι γονείς μου θα τρελαθούν αν μάθουν πόσο σοβαρά ασχολούμαι με την υποκριτική.* «Δεν έχεις κάνει αίτηση πουθενά ακόμα;»

«Ναι. Σε σχολή κινηματογράφου». Το στόμα του Μίλερ σχηματίζει ένα χαμόγελο.

Τώρα κάνει πλάκα.

Αρχίζει να χτυπάει τα χέρια του στο ταμπλό μου στον ρυθμό της μουσικής. Προσπαθώ να κρατήσω το βλέμμα μου στον δρόμο, αλλά το τραβάει πάνω του. Εν μέρει επειδή είναι συναρπαστικός, αλλά και επειδή νιώθω ότι χρειάζεται μπέμπι σίτερ.

Ξαφνικά τινάζεται και ισώνει την πλάτη του, κάνοντάς με να σφιχτώ, γιατί δεν έχω ιδέα τι τον ξάφνιασε. Βγάζει το τηλέφωνό του από την πίσω τσέπη για να απαντήσει σε μια κλήση που δεν άκουσα με τη μουσική. Κλείνει το ραδιόφωνο και βγάζει το γλειφιτζούρι από το στόμα του. Δεν έχει μείνει σχεδόν τίποτα από αυτό. Μόνο ένα μικρό κόκκινο κομματάκι.

«Γεια σου, μωρό μου», λέει στο τηλέφωνο.

Μωρό μου; Προσπαθώ να μη μορφάσω.

Πρέπει να είναι η Σέλμπι Φίλιπς, η κοπέλα του. Βγαίνουν μαζί εδώ και έναν χρόνο περίπου. Ερχόταν στο σχολείο μας,

αλλά αποφοίτησε πέρσι και πηγαίνει στο πανεπιστήμιο, που είναι σαράντα πέντε λεπτά μακριά. Δεν έχω πρόβλημα μαζί της, αλλά δεν την έχω συναναστραφεί. Είναι δύο χρόνια μεγαλύτερή μου και παρόλο που δύο χρόνια δεν είναι τίποτα όταν είσαι ενήλικος, είναι πολλά όταν είσαι στο λύκειο. Η σκέψη ότι ο Μίλερ βγαίνει με μια φοιτήτρια με κάνει να βουλιάξω στο κάθισμά μου. Δεν ξέρω γιατί με κάνει να νιώθω κατώτερη, λες και η φοίτηση στο πανεπιστήμιο σε κάνει αυτόματα πιο διανοούμενη και ενδιαφέρουσα απ' ό,τι μπορεί να είναι μια μαθήτρια λυκείου.

Καρφώνω το βλέμμα μου στον δρόμο, παρόλο που θέλω να δω κάθε έκφραση που ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του κατά τη διάρκεια αυτού του τηλεφωνήματος. Δεν ξέρω γιατί.

«Στον δρόμο για το σπίτι μου». Κάνει μια παύση για να ακούσει την απάντησή της και μετά λέει: «Νόμιζα ότι ήταν για αύριο το βράδυ». Κι άλλη παύση. «Μόλις πέρασες το σπίτι μου».

Μου παίρνει ένα δευτερόλεπτο για να συνειδητοποιήσω ότι μιλάει σε εμένα. Τον κοιτάζω και βλέπω ότι έχει βάλει το χέρι του πάνω στο τηλέφωνό του. «Αυτό ήταν το δρομάκι που οδηγεί στο σπίτι μου».

Πατάω απότομα φρένο. Πιάνει το ταμπλό με το αριστερό του χέρι και μουρμουράει «Σκατά» γελώντας.

Ήμουν τόσο απορροφημένη να κρυφακούω τη συζήτησή του που ξέχασα τι έκανα.

«Όχι», λέει ο Μίλερ στο τηλέφωνο. «Πήγα μια βόλτα και έκανε πολλή ζέστη, οπότε με έφεραν σπίτι».

Ακούω τη Σέλμπι στην άλλη άκρη της γραμμής να λέει: «Ποιος σε πήγε σπίτι;».

Με κοιτάζει για μια στιγμή και μετά λέει: «Ένας τύπος. Δεν ξέρω. Να σε πάρω αργότερα;».

Ένας τύπος; Κάποιος έχει προβλήματα εμπιστοσύνης.

Ο Μίλερ τελειώνει το τηλεφώνημα την ώρα που σταματάω μπροστά στο δρομάκι που οδηγεί στο σπίτι του. Είναι η πρώτη φορά που το βλέπω. Ήξερα πού έμενε, αλλά δεν το είχα δει ποτέ, γιατί εμποδίζουν τη θέα οι συστάδες δέντρων, που κρύβουν ό,τι βρίσκεται πέρα από τα λευκά χαλίκια.

Δεν είναι αυτό που περίμενα.

Είναι ένα παλιό σπίτι, πολύ μικρό, με ξύλινο σκελετό που χρειάζεται επειγόντως βάψιμο. Στην μπροστινή βεράντα υπάρχουν η κλασική κούνια και δύο κουνιστές πολυθρόνες, τα μόνα ελκυστικά πράγματα σε αυτό το μέρος.

Στο δρομάκι υπάρχει ένα παλιό μπλε φορτηγό και ένα άλλο αυτοκίνητο –όχι τόσο παλιό αλλά σε χειρότερη κατάσταση από το σπίτι– στέκεται πάνω σε τσιμεντόλιθους στα δεξιά του σπιτιού και το έχουν καταπιεί τα αγριόχορτα που μεγαλώνουν γύρω του.

Με ξαφνιάζει. Δεν ξέρω γιατί. Μάλλον φανταζόμουν ότι ζούσε σε κάποιο μεγαλοπρεπές σπίτι, με λιμονούλα στην αυλή και γκαράζ τεσσάρων αυτοκινήτων. Τα παιδιά στο σχολείο μας μπορούν να είναι σκληρά και η δημοτικότητα ενός ατόμου εξαρτάται από την εμφάνιση και την οικονομική επιφάνειά του, αλλά ίσως η προσωπικότητα του Μίλερ να αντισταθμίζει την έλλειψη χρημάτων, αφού φαίνεται να είναι δημοφιλής. Δεν έχω ακούσει ποτέ κανέναν να μιλάει αρνητικά γι' αυτόν.

«Δεν είναι αυτό που περίμενες;»

Τα λόγια του με αναστατώνουν. Σταματάω το αυτοκίνητο στο τέλος του δρόμου και κάνω ό,τι μπορώ για να προσποιηθώ ότι τίποτα στο σπίτι του δεν με σοκάρει. Αλλάζω τελείως το θέμα και τον κοιτάζω μισοκλείνοντας τα μάτια.

«Ένας τύπος;» ρωτάω για τον τρόπο με τον οποίο με ανέφερε στο τηλεφώνημά του.

«Δεν θα πω στην κοπέλα μου ότι με έφερες εσύ», λέει. «Θα ακολουθήσει τρίωρη ανάκριση».

«Φαίνεται ευχάριστη και υγιής σχέση».

«Είναι, όταν δεν με ανακρίνουν».

«Αν μισείς τόσο πολύ τις ανακρίσεις, ίσως δεν θα έπρεπε να παίζεις με τα όρια της πόλης».

Έχει βγει από το αυτοκίνητο όταν το λέω αυτό, αλλά, πριν κλείσει την πόρτα, σκύβει και με κοιτάζει. «Δεν θα αναφέρω ότι ήσουν συνεργός, αν μου υποσχεθείς ότι δεν θα αναφέρεις ότι μετακινώ τα όρια της πόλης».

«Αγόρασέ μου καινούριες σαγιονάρες και θα ξεχάσω ό,τι έγινε σήμερα».

Χαμογελάει σαν να τον διασκεδάζω και μετά λέει: «Το πορτοφόλι μου είναι μέσα. Ακολούθησέ με».

Έκανα πλάκα και, κρίνοντας από την κατάσταση του σπιτιού του, δεν πρόκειται να πάρω χρήματα. Όμως φαίνεται να έχει αναπτυχθεί ανάμεσά μας ένα περιπαιχτικό κλίμα, κι αν ξαφνικά γίνω συμπονετική και αρνηθώ τα χρήματά του, μπορεί να το ερμηνεύσει ως προσβολή. Δεν με πειράζει να τον προσβάλω στα αστεία, αλλά δεν θέλω να τον προσβάλω πραγματικά. Εξάλλου δεν μπορώ να διαμαρτυρηθώ, γιατί πηγαίνει ήδη προς το σπίτι του.

Αφήνω τις σαγιονάρες μου στο αυτοκίνητο, για να μη λερώσω το σπίτι του με πίσσα, και τον ακολουθώ ξυπόλυτη στα ετοιμόρροπα σκαλοπάτια. Βλέπω το σάπιο ξύλο στο δεύτερο σκαλοπάτι και το προσπερνάω.

Το παρατηρεί.

Όταν μπαίνουμε στο σαλόνι, ο Μίλερ βγάζει τα λερωμένα με πίσσα παπούτσια του δίπλα στην εξώπορτα. Ανακουφίζομαι όταν βλέπω ότι το εσωτερικό του σπιτιού είναι σε καλύτερη κατάσταση από το εξωτερικό. Είναι καθαρό και τακτοποιημένο, αλλά η διακόσμηση ανήκει ολοκληρωτικά στη δεκαετία

του '60. Τα έπιπλα είναι παλαιότερα. Ένας πορτοκαλί τσόχινος καναπές με το συνηθισμένο χειροποίητο ριχτάρι αντικρίζει τον έναν τοίχο. Δύο πράσινες, εξαιρετικά άβολες πολυθρόνες αντικρίζουν τον άλλο. Δείχνουν να είναι της δεκαετίας του '50, αλλά όχι με μοντέρνο τρόπο.

Ακριβώς το αντίθετο. Έχω την αίσθηση ότι αυτά τα έπιπλα δεν έχουν αλλαχτεί από τότε που αγοράστηκαν, πολύ πριν γεννηθεί ο Μίλερ.

Το μόνο πράγμα που μοιάζει αρκετά καινούριο είναι μια ανακλινόμενη πολυθρόνα απέναντι από την τηλεόραση, αλλά ο κάτοχός της φαίνεται γηραιότερος από τα έπιπλα. Μπορώ να δω μόνο ένα μέρος του προφίλ του και την κορυφή του φαλακρού, ρυτιδιασμένου κεφαλιού του, αλλά τα λίγα μαλλιά του έχουν ένα γυαλιστερό ασημί χρώμα. Ροχαλίζει.

Κάνει ζέστη μέσα στο σπίτι. Σχεδόν περισσότερη απ' ό,τι έξω. Ο αέρας που εισπνέω είναι ζεστός και μυρίζει λίπος από μπέικον. Το παράθυρο του σαλονιού είναι ανοιχτό και πλαισιωμένο από δύο ανεμιστήρες, που είναι στραμμένοι προς τον άντρα. Μάλλον είναι ο παππούς του Μίλερ. Φαίνεται πολύ μεγάλος για να είναι ο πατέρας του.

Ο Μίλερ περνάει μέσα από το σαλόνι και κατευθύνεται προς έναν διάδρομο. Αρχίζει να με ενοχλεί το γεγονός ότι τον ακολουθώ για να πάρω χρήματα. Ήταν μόνο ένα αστείο. Τώρα το νιώθω σαν μια εξαιρετικά θλιβερή εκδήλωση του χαρακτήρα μου.

Φτάνουμε στην κρεβατοκάμαρά του και σπρώχνει την πόρτα, αλλά παραμένω στον διάδρομο. Νιώθω ένα αεράκι να έρχεται από το δωμάτιό του. Σηκώνει τα μαλλιά από τον ώμο μου και παρόλο που είναι ζεστό, είναι ανακουφιστικό.

Το βλέμμα μου περιπλανιέται στο δωμάτιο του Μίλερ. Και πάλι, δεν θυμίζει την κατάσταση του εξωτερικού του σπιτιού

του. Κολλημένο στον απέναντι τοίχο είναι ένα μεγάλο κρεβάτι. *Εκεί κοιμάται*. Ακριβώς εκεί, σε αυτό το κρεβάτι, στριφογυρνά τη νύχτα μέσα στα λευκά σεντόνια. Πιέζω τον εαυτό μου για να πάρω το βλέμμα μου από το κρεβάτι και να το στρέψω σε μια τεράστια αφίσα των Beatles, που κρέμεται εκεί που κανονικά θα ήταν το κεφαλάρι. Αναρωτιέμαι αν του αρέσει η παλαιότερη μουσική ή αν η αφίσα βρίσκεται εδώ από τη δεκαετία του '60, όπως και τα έπιπλα του σαλονιού. Το σπίτι είναι τόσο παλιό που δεν θα μου έκανε εντύπωση αν αυτό ήταν το δωμάτιο του παππού του όταν ήταν έφηβος.

Αλλά αυτό που πραγματικά τραβάει το μάτι μου είναι η φωτογραφική μηχανή πάνω στη συρταριέρα. Δεν είναι μια φτηνή φωτογραφική μηχανή. Δίπλα της υπάρχουν αρκετοί φακοί διαφορετικού μεγέθους. Είναι μια συλλογή που θα ζήλευε ένας ερασιτέχνης φωτογράφος. «Σου αρέσει η φωτογραφία;»

Ακολουθεί το βλέμμα μου μέχρι τη φωτογραφική μηχανή. «Ναι». Ανοίγει το πάνω συρτάρι του κομοδίνου του. «Αλλά το πάθος μου είναι ο κινηματογράφος. Θέλω να γίνω σκηνοθέτης». Με κοιτάζει. «Θα σκότωνα για να πάω στο UT, αλλά δεν νομίζω ότι μπορώ να πάρω υποτροφία. Οπότε θα πάω στο δημοτικό πανεπιστήμιο».

Νόμιζα ότι αστειευόταν στο αυτοκίνητο, αλλά τώρα που κοιτάζω το δωμάτιό του συνειδητοποιώ ότι μάλλον μου έλεγε την αλήθεια. Υπάρχει μια στοίβα βιβλία δίπλα στο κρεβάτι του. Ένα από αυτά είναι το *Making Movies* του Σίντνεϊ Λάμετ. Πλησιάζω, το παίρνω και το ξεφυλλίζω.

«Είσαι πολύ περίεργη», λέει ο Μίλερ.

Κάνω μια γκριμάτσα και αφήνω το βιβλίο. «Έχει το δημοτικό πανεπιστήμιο Τμήμα Κινηματογράφου;»

Κουνάει το κεφάλι του. «Όχι, αλλά μπορεί αργότερα να πάω σε κάποιο πανεπιστήμιο που έχει». Με πλησιάζει, κρατώντας

ανάμεσα στα δάχτυλά του ένα χαρτονόμισμα των δέκα δολαρίων. «Αυτά τα παπούτσια κοστίζουν πέντε δολάρια στο Walmart. Πάρε δύο».

Διστάζω, γιατί δεν θέλω να δεχτώ τα χρήματά του. Βλέπει τον δισταγμό μου και αναστενάζει εκνευρισμένος. Κάνει μια γκριμάτσα και χώνει το χαρτονόμισμα στην μπροστινή αριστερή τσέπη του τζιν μου. «Το σπίτι είναι χάλια, αλλά δεν είμαι άφραγκος. Πάρε τα χρήματα».

Ξεροκαταπίνω.

Μόλις έχωσε τα δάχτυλά του στην τσέπη μου. Και τα νιώθω ακόμα, παρόλο που δεν είναι πια εκεί.

Ξεροβήχω και χαμογελάω βεβιασμένα. «Χάρηκα για τη συνεργασία».

Γέρνει το κεφάλι του στο πλάι. «Αλήθεια; Γιατί φαίνεσαι πολύ ένοχη που πήρες τα λεφτά μου».

Συνήθως είμαι καλύτερη ηθοποιός. Απογοητεύω τον εαυτό μου.

Προχωράω προς την πόρτα, αν και θα ήθελα πολύ να δω καλύτερα την κρεβατοκάμαρά του. «Δεν έχω ενοχές. Κατέστρεψες τα παπούτσια μου. Μου τα χρωστούσες». Βγαίνω από το δωμάτιό του και αρχίζω να προχωράω στον διάδρομο χωρίς να περιμένω να με ακολουθήσει, αλλά με ακολουθεί. Όταν φτάνω στο σαλόνι, σταματάω. Ο ηλικιωμένος δεν είναι πια στην πολυθρόνα. Είναι στην κουζίνα, στέκεται δίπλα στο ψυγείο και ανοίγει ένα μπουκάλι νερό. Με κοιτάζει με περιέργεια καθώς πίνει μια γουλιά.

Ο Μίλερ περνάει από δίπλα μου. «Παίρνεις τα φάρμακά σου, παππού;»

Ο παππούς κοιτάζει τον Μίλερ κάνοντας μια γκριμάτσα. «Τα παίρνω κάθε μέρα από τότε που την κοπάνησε η γιαγιά σου. Δεν είμαι ανάπηρος».

«Όχι ακόμα», λέει ο Μίλερ. «Και η γιαγιά δεν την κοπάνησε. Πέθανε από καρδιακή προσβολή».

«Όπως και να 'χει, με εγκατέλειψε».

Ο Μίλερ με κοιτάζει πάνω από τον ώμο του και μου κλείνει το μάτι. Δεν είμαι σίγουρη γιατί το έκανε. Ίσως επειδή ο παππούς μοιάζει λίγο με τον κύριο Νεμπερκράκερ και ο Μίλερ θέλει να με διαβεβαιώσει ότι είναι ακίνδυνος. Αρχίζω να πιστεύω ότι από αυτόν πήρε ο Μίλερ τον σαρκασμό του.

«Είσαι γκρινιάρης», μουρμουρίζει ο παππούς. «Είκοσι δολάρια στοίχημα ότι θα ζήσω περισσότερο από σένα και από ολόκληρη τη γενιά των βραβευμένων με το βραβείο του Δαρβίνου».

Ο Μίλερ γελάει. «Πρόσεχε, παππού. Φαίνεται η μοχθηρή σου πλευρά».

Ο παππούς με κοιτάζει για μια στιγμή και μετά ξανακοιτάζει τον Μίλερ. «Πρόσεχε, Μίλερ. Φαίνεται η απιστία σου».

Ο Μίλερ γελάει με το σχόλιο, αλλά εγώ ντρέπομαι. «Φαίνονται οι κίρσοί σου».

Ο παππούς πετάει το καπάκι του μπουκαλιού και πετυχαίνει τον Μίλερ στο μάγουλο. «Θα σε βγάλω από τη διαθήκη μου».

«Να το κάνεις. Πάντα έλεγες ότι το μόνο πράγμα με αξία που έχεις είναι ο αέρας».

Ο παππούς ανασηκώνει τους ώμους. «Αέρα που δεν θα κληρονομήσεις».

Τελικά γελάω. Πριν από το πέταγμα του καπακιού δεν ήμουν σίγουρη αν τα πειράγματά τους ήταν φιλικά.

Ο Μίλερ σηκώνει το καπάκι και το σφίγγει στην παλάμη του. Δείχνει προς το μέρος μου. «Αυτή είναι η Κλάρα Γκραντ. Φίλη από το σχολείο».

Φίλη; *Εντάξει λοιπόν.* Χαιρετώ τον παππού με ένα μικρό νεύμα. «Χάρηκα για τη γνωριμία».

Ο παππούς σκύβει λίγο το κεφάλι του, κοιτάζοντάς με πολύ σοβαρά. «Κλάρα Γκραντ;»

Γνέφω.

«Όταν ο Μίλερ ήταν έξι χρονών, χέστηκε πάνω του στο σουπερμάρκετ, επειδή τον τρόμαξε το αυτόματο καζανάκι στις δημόσιες τουαλέτες».

Ο Μίλερ αναστενάζει και ανοίγει την πόρτα της εισόδου. «Έπρεπε να ξέρω ότι δεν ήταν καλή ιδέα να σε φέρω μέσα». Μου κάνει νόημα να βγω έξω, αλλά δεν το κάνω.

«Δεν ξέρω αν είμαι έτοιμη να φύγω», λέω γελώντας. «Θέλω να ακούσω κι άλλες ιστορίες από τον παππού».

«Έχω πολλές», λέει ο παππούς. «Μάλλον θα σου αρέσει αυτή. Έχω ένα βίντεο από όταν ήταν δεκαπέντε χρονών και ήμαστε στο σχολείο...»

«Παπού!» φωνάζει ο Μίλερ, διακόπτοντάς τον γρήγορα. «Πάρε έναν υπνάκο. Έχουν περάσει πέντε λεπτά από τον τελευταίο». Ο Μίλερ με αρπάζει από τον καρπό και με τραβάει έξω από το σπίτι, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

«Περίμενε. Τι συνέβη όταν ήσουν δεκαπέντε χρονών;» Ελπίζω να τελειώσει την ιστορία, γιατί θέλω πολύ να μάθω.

Ο Μίλερ κουνάει το κεφάλι του, δείχνοντας να ντρέπεται λίγο. «Τίποτα. Επινοεί μπουρδες».

Χαμογελάω. «Όχι, νομίζω ότι εσύ είσαι αυτός που επινοεί μπουρδες. Χρειάζομαι αυτή την ιστορία».

Ο Μίλερ ακουμπάει το χέρι στον ώμο μου και με οδηγεί προς τα σκαλιά της βεράντας. «Δεν θα τη μάθεις ποτέ».

«Δεν ξέρεις πόσο επίμονη είμαι. Συμπαθώ τον παππού σου. Ίσως αρχίσω να τον επισκέπτομαι», τον πειράζω. «Μόλις μετακινηθεί το όριο της πόλης, θα παραγγείλω μια πίτσα με πεπερόνι και ανανά και θα ακούσω τον παππού σου να λέει ντροπιαστικές ιστορίες για σένα».

«Ανανά; Σε πίτσα;» Ο Μίλερ κουνάει το κεφάλι του με προσποιητή απογοήτευση. «Δεν είσαι ευπρόσδεκτη εδώ πλέον».

Κατεβαίνω τα σκαλιά, αποφεύγοντας πάλι το σάπιο. Όταν βρίσκομαι ασφαλής στο γρασίδι, γυρίζω πίσω μου. «Δεν μπορείς να μου υπαγορεύεις με ποιον θα είμαι φίλη. Και ο ανανάς στην πίτσα είναι πεντανόστιμος. Είναι ο τέλειος συνδυασμός γλυκού και αλμυρού». Βγάζω το τηλέφωνό μου. «Ο παππούς σου έχει Instagram;»

Ο Μίλερ κάνει μια γκριμάτσα, αλλά χαμογελάει. «Τα λέμε στο σχολείο, Κλάρα. Μην έρθεις ποτέ ξανά στο σπίτι μου».

Επιστρέφω στο αυτοκίνητό μου γελώντας. Όταν ανοίγω την πόρτα του αυτοκινήτου, ο Μίλερ κοιτάζει το τηλέφωνό του. Δεν γυρίζει να με κοιτάξει ούτε μια φορά. Όταν μπαίνει στο σπίτι του, μου έρχεται μια ειδοποίηση από το Instagram.

Ο Μίλερ Άνταμς άρχισε να σε ακολουθεί.

Χαμογελάω.

Ίσως ήταν όλα στο μυαλό μου.

Πριν καν βγω από το δρομάκι, καλώ τον αριθμό της θείας Τζένι.